

צמאה נפשי לאלהים

שיעורים בנושא התפילה

המברך את עמו ישראל בשלום

לע"ג הורי ר' אליהו בן בת שבע ז"ל

לאה אירן בת טאו ז"ל

באה חתימת הברכה: "המביך את עמו ישאל שלבו".

בבירור החקל הראשון עלות ספר שלאות: ראייתו, הר ברכמה זו היא אחת מברכות השבה, ומדוע יש כאן בקשה במקום שבה, הר מוקם של הקשות באמצע התפילה, ולא סתום? שנית, בכל בקשה ובקשה מבקשים רק עניין אחד, בברכת האלהות-גאולה, ברכות-פה, פואחה וכדומה, ואילו כאן מבקשים כל כך הרבה בקשנות בתת אתotta. הרי זו לא מלאה רצף לבקש לך, עד קשה, מה הקשר בין בקשה משלים לכל בקשנות התאותות? כל בקשנות התאותות הן בינוין לבין' לך, שהוא הגונן ברכה וחווים, וזה מחייב לנו. לעומת זאת, שולש לא בא בקשה שיש שלום בינוין ובין חברינו, או, להבדיל, איבגינו, ולכן היא לא בא בקשה לך לעין, אלא גם על חזריהם. ועוד שאלה, בהמשך, כיilo כド לתה נטמא יהווק בלקשוננו, אנו אמרותם: 'כ' אאר פיך ותת לנו תורה וחוים'. מה הקשר בין תיגונן התורה לבקשת השלום והברכה, הר לא ביקשנוCut תורה, כי אם שלום, ולמה להזכיר כאן תיגונן תורה?

תערין אשלאום

נראה שהפתח לכל הבנת העניין והשאלות הבאות, הוא הבנת מושג השלים. בסרט מאורא הראה מובה מאמרו של מון הרוב קוק צ"ל על השלים, המיסוד על דברי חוויל, ששלוט הוא מכוון לא רק ב'הקב'ה', על כן הוא נדרש לפחות למליה קדושה, שאורו לאומרה במקומאות אוניות לדברי קדושים. ממציאות דברי הרוב, שלוט איננו, כפי המכובגל בחשבו, מושג שתוכנו האהוב עירק שלום, כלומר, שלוט הוא מושג שבו או מלחמה ווועקנונג ממשן צד כלפי תבר. אלא מבוגן העיקרי הא בועל תוכן יובי, כלומר, שימוש בכל הכוחות לשובת כו"ם, ככל מה יodium שלא לברור את בוגתוין, כדי לאפשר לכוחות נספחים להתבענה ולתת את ברוכתם לטבות הכלל.

על פי זה, הילס הוא ילכד ואחדו הכוות הנמצאים כולם, ושילובם באופן פועל ומועיל, ביל לוטר על אחד מהם. מובן מליין, שכשר כולם משתדים רק להוציא לפועל, מתוך התהשבות בצריכי הכוות האמורים, המבוקשים להוציא גם שם לאתו לפועל, אין שום מצדך לדוחק احد את הרגל הבויה, רק שאין מקום למאבקים כלשהם.

5. בזאת מתרבר, שבקשת השלים איננה בקשה לעזר מחודש שלא היה קודם, אלא לאירוען וסידור של כל החש בגורלה ומוקنته. זה יכול להיות ורק כאשר יכולים מגיעים לדידי ביתיו עמיותם בלבד בטיטול של שם אחד, לא כולם ולא מקצתו.

כך ניתן להסביר מדוע ברכת השלום היא הברכה האחרון ברכבת הכהנים. רק כאשר הוא בראבורית האורתודוקסיה קיימות או יש משמעויות לשלים, שהוא מביא בהשbon את כלון, ביל' שאחת התשרות אtot תזריזה. אין שום משמעות לשלים אשר אחד מהכהנות עירע, כי עניין השלים הוא שלמות הדעתה האורוגנית כולה, במלוא כוחותיה וabilities השינויים. מה עוד, בקשר השלים באח' אלהר לכ-בקשות התפילה, כי אין עניינה לבקש יותר נסס, אלא שאותם הדברים שקיבלו מאת הבודה' חכם ותשובה, סלחנה, גאוליה, פגואה, ברת שניות, צמירות שניות ועוד, וכי לא פאוון איש בעודה. שבני הארץ לא יארו את גליהם של בני ישראל, ואנשי הגללה לא יפאוון באנשי אורה, ובדורות.

ענין גזע שמנברגאר על פ' זאת הויא: שמו של הקב"ה הוא "שלום", כי און הקב"ה מיחיד את שמו על כח פרטיז בודד, אלא רק על שלמותה הכל. ואמ' כי, הקשור האחדותי הבהיר בין כל חלקוי הבהירה, הוא מענינו של הקב"ה, ולכן נקרא שמו עליון.

၁၂၆

אך יונתן לא מודע באורה והוא שוהה בברכה והואה נשונה. כי "בררך ה' ושמורך"- ז' ברכה להחבה חווינית, כלכליות, חברתיות והגהנה עליה. אבל המשך- "ייאר ה'" בא לו חוסף עומק וחווין לברכה הרואה. אדם מתפרק במומו או בשרוון, ולא יודע אך לא השתמש בו כנונו, הרי שהברכה היא, במידה מסוימת, סתור טעם. לא כן זה דבר אמן אדם מודע והוא משוכן והוא שוהה בברכה של רגשות אהירים שבבם הוא מיטיב עם עצמו או רצוי ולמלאות. ברכה זו היא ברכה שלמה, שוגם אחריו הסמליקלון הרוחני והסוציאלי לניגן פירות ופירותיו.

לענין הילך רום ר' יוסי ר' נון

גולות הכוורת של כל הברכות,
שעליה אנו מחננים לפניו, היא השלום. כי לפי דברי חז"ל "לא מזא הקב"ה כל
מחזיק ברכה לישאל אלא ושלום". עוקצים פ"ג. משנה י"א. וכמו שאלת הם
דברי הסיום של כל שפת סדרי משנהנו, כך גם בקשורה על שלום האהורה
מכל משאלו לבנה, איזו שלום ראוי בלילה "הבדואין" ובלילה "עכוזה"
קדמתה. ורך אם שלום המבורך נובע מן השאייה הרוגנית למצעיא את הדרך
ה, את הדרך איזהו ולבבד בכל לב ובכל גוף. רק אז "השלום" הזה מסוגל
להיות גם שלם!

השובה לעבודה, שברכת השלים היא האחרונה מכל הברכות שבתפילה
העמידה. בזאת רצמן, שלפי השקפת היהדות אין השלים מנקודה המוצאת כי אם,
כמו שכבר אמרנו לעיל, המשרה האחרונה של שאייפטנו ורצוינו. כי השלים הוא
בעיוני היהודי החמונוגם של הכוחות המנוגדים בעילום עד לידי הסכמה הארמוניית,
וההסכמה הזאת בין הטעפכים ונראתה שולם" (יעין ר' יוסך בספר "העקרונות"
פרק אחרון). "שלום" איננו איפואו, אלא "שלוםות". דהיינו היול כל צדירות
הניגודים, הן החיזוניים בין האדם לביןו, הן הנכמיים שבתוכו לבו, כל פסי
וכלפי אהלהו. וכן השלים הוא תכליתו הסופית והתקדמות העילון, שאינו פוטק
להעסיק או רונן לזרועו את כוחותינו עד למישתנו האחורנית, השלים הוא לא פלי
של ר' יהושע בן לוי, לגבי אדים, מה שהשרים הם לגביו הבזק; הוא המגע
הנצח של גורל כל ברש ודם, דבר שהשקבה היונית מיחסת אותו דווקא למלחה.
לא המלחה, אלא השלים הוא, אביהם של כל הדברים! הוא מצמיח כל גרעין
ונבש וחובב בירור, הגורם לכל הפתחות ולבכל מעור: הוא מזכה כל גרעין
וכל גרעין ורנתן, הא מעורר לבבבו את כל המחשבות הנעלות והנסგבות, הוא
פועל בלי לאות לטובה בפרט ולטובת הכלל לשם התקדמות כל האנושות, כדי
לקבר אותה אל השלימות. אכן, חיינו אינם אלא מאבק תדיר על השלים המוחלט
הנצח. שהקב"ה עוזר לנו בהיאבקתו זו, על קיום האמת. שימרכ בידינו ויברד
ת. שאיפטנו, זו בקשתנו האחורנית, והכללית בין כל משאלות לבנו!

בבלם גבאים תמיילן
זעט זעט זעט זעט זעט

מכאן תשובה לשאלת מדוע ברכה זו מוסדרת בסדר ברוכות השבח ולא בסדר הבקשות. אנו בוחנים שכבר בבלו את כל מתנות הבורא, בהרמומי ובורב חסידי, ואנו מבקשים שישים שלום בינויהם, ובזאת אנו משבחים אותם על כל אשר מגנו. אנו מודים על השם השמייש לנו בשעת הפהלה, וברוח יי' שולם בינוים, רק שיתוין כל שנותך ברכות החדים, אנו מבקשים שיטון' שלום בינוים, רק שיתוין כל הכהחות החדים והשנים מב' יהוד לטובה ולברכה.

לכוארה יש לשאלות, מדוע אחריו היהודים המפורטים בברכת מודים, אנו מוסיפים להזדהות? אלא היהודאה במודים הייתה על החốiם שהו קדושים והפילה, ואילו בברכת שים שלום, השבח הוא על הרכבה שקיבלו מאות הבוראו בכוונת התפילה ובקבוקותיהם, והנה מבן מודע נאמר: "שים שלום, טביה וברכה, זרחה, זה וכשה". בראשיתו שלום בין החזרות ואחידות, ולעולם מכך שעה יהודים זה ולטענה ברשיטו ולבדה בגארחונות, וממנו תינוטו ויתם בפועל, אבל לא רק חיים ומלים ופושטנים, אלא חיים מלאים קוראים הן וכשה.

בירור נספ בחלק הזה של הרכה הוא: אחרי שאמורנו "שים שלום עליו וועל כל ישראל", מובן "עלילנו" הקונה לא לכל ישראל, אלא לעצם המתפללים שלנו. גם כן יש לשאל, מה יאמר אדם ייחיד שנאנל לחתפלו בჩינו. האם יאמר עלי ועל כל ישראל כי הר אן אכן משמעות למלילה "עלילנו"?

לדוגמא: הנגרר מדברינו שחתפונו "שים שלום, וועה רבכה", אונגה בקשה, הקב"ה, מהיה החמי, מכין לנו חיים וברכה רבתה, להמשך ימי נוען עלי אוון. עם זאת, מותח החשש שמא הוחזינו השווינטן מחדל לשליט התהונש בעיניהם, או עם אלה הישינים שבר הי לנו, אנו מבקשים שהחייה רבתה ה' הניתנת לנו ברכה שלמה, ולא יעצה ממנה שום צער. על כן ביקשנו שיחיה שלום בתוכנו, בתוך כל המערבות השונות שלנו, בין חדש וושן, בין ווחנן לטעמ, בין ברכת הallel ובברות הפרט, ועודמה. אם לא ישרו השלוות בתוכנו, לא תהיה זו ברכה טובאה, ולכך, ולשם קיום הרכבה והטופחה שלח לנו ה', אנו מבקשים לאשר וללביכ אוננו עד השלום.

המשך הברה זו: כי באור פנק נתה לנו ה' אלילינו תורה חיים ואהבת חסד', או בנוסח ספרדי: "תורה וחסדים, אהבה וחסד". מה פשר הנימוק לבקש שיט' שלום - כי באור פנק נתה לנו ה', והוא בכלל הבעשויות לא נימקו אלא בקשנותן, ומה נחדש עתה? שניין, מה הקיש לרמן תורה, שנון לנו ה' בהסדרו? וכן למידות טבות, אהבת דס', שכוראה הכהנה למושעה שההורש לנו ה' משפטת החד האודירה של צור מחתבנתנו, אברם אבינו, על פי התאמיר בספר מכחה³³³: "תען

אם לעקיק, דוד לבגרות? ³⁴³
 לממן התשובה יש צוק בדרכה. כבר ברכת "שים שלום" ומותת בתוכנה לרברך
 וההנין, שיצה' ה' את ההרנו ובוין לברך את ישראל, המלים "שם שלום"³⁴⁴
 מהתאמיות לסייעם ברכת הכהנים, "וישם לך שלום". וכן המילויים "באור פניך"
 ממאכחות ברכה הצבאית, "אויר ה' נבו אליך". מטה פורשו של מאור פניך זה?
 את המילויים, "א"א היה לך אליהם אוירם על כל הארץ", בשערת הורבון, ברא רישי'
 שכחונה: בכל מקום שעני אומרים על כל הארץ, בפרישת קודשיותם, מבארם י' את
 המילה פסחים: "שמעתני ימינו את פמי באיש הוה ובמשיחתון"³⁴⁵ פונה אליו מל'

יש לשים לב, שבין לפני הנוסח הפסודני, "תורה וחוכם", ובין לפני הנוסח האשכנזי, "תורת חוכם", נוראים חווים גם בסוגה של הרושמה, "זכקה וחוכם". ומכאן, שטעמים של החווים ומושמעותם האידיאלית היא שובבה בהרבה מעצב החווים בעקבם. ועם זאת, עלינו גם של חוויהם, לא רק שיאנו בא על השבחון החווים, אלא בסופו של דבר הוא גם בעול מושיר חווים ממש.

חתימת הברלה

רק לאחר בירור זה אנו מסקנים את כל האמור במילים הבאות: "טוב בעיני
לבכנו ולבך את כל עמך ישאל". כמובן, אנו יודעים שבקשתנו זאת התקבל על
בגדון, היות ואנו אהובו לנו ממש ברוחנו.
בambilים רמז נוץ לאלה השאות ואוהוב ה' את ישראל עמו, וכן
הברכו, ומחד עיניו, את המלכים הבאים: "ברוך בעני ה' לבך את ישראל", אנו
מושאים בתרומה בזאת מודה מיוחד וודרכו של דוד קא אל בלילה, כאשר אב בלבם
הרשע קלקל את ישראל ולא הצליח, נאמר: "וירא בלעם כי טוב בעני ה' לבך את
ישראל"³⁶⁹.

מתוך שקט גפשי ובוחנו פגמי שבאמת אין שם מעוצר בעולם שיטול לעצור או ברכת ה' לא חטא ולא עזען, וגם לא השתדלות של הגויים, ואפילו כחיהם, לשלב עוננו מנהלת ה' אשר הניח לנו ולאובוטינו. באה הקביעה בלשון הוועה: **ג' ה' מברך את עמו בשלום.**

ברכה זו, גם כל הלל בון, תא המסייעת את כל התפילה כליה. היא אינה ברכה פרטית העוסקת בשולים, אלא סימום של התפילה כליה. אם נזכיר שהתפילה כוללת שלוש חסיבות בתוכה: שבת, בקשה והודאה – שבח לבורא, והואighb את עמו ומוחלתו ותורתו וחוויסתו באור פניו. בקשנות מנו לשים לנו שלום, טוביה ובכלה, חיים ורוחס, לעילו ועל כל ישראל. בקשנות לפטוט ובקשנות על הכלל. וההודאה על כל מה שנתקבל.

לענין זה אף הוגדרו תמי הרכבת

אחרי הברכה האורטורו החומרת את התפילה כולה בשבח ובקשה, אמונה ובטחון, הניג והתי לחריך להיביע את משאלותינו ואת דאגותנו ליום כל המילא מתחילה ועד סופה נאמורה בלשון ובדים שותה עסקה בצריכי החיבור. אך נוראה פינה גם ליחס, לא כטובלע בתחום החיבור, אלא באישיותו המיחודה. לשם כך בא התפילה הפטשית, הנפתחת אל תפלה החיבור, ואולי גם בנסיבות חזקה שלועלות

נוסף זה, הנאמר בסוף התפילה נהוג על ידי כל קהילות ישראל, איננו מתקנה אשית כנסת הדולח, אלא מקורה בתקופה מאוחרת יותר – סוף התקופת הגמara. בסמכת ברוכין³⁵⁵ מביאה הגמara תפילה שונות שנוהג בהם דגלי האמוראים ט). בקשותינו סדר טביה תפילה, תפילה טויה ופפאלות תובנות שיש להרטיט כל דבר. בסוף ושנית המגוון האמורים מוגבהת תפילה שהויר או מורה ברורה רוביינן, וחותם התלמוד, והלא הבקשה שאנו שומנים מהותם בה את תפילה לנו בדורנו לטענה את בקשת האutorהונה, שמנה טביה קיפות התלמוד טביה התורה שבעל פה, על מנת שהוא תחזיק אותנו עד ימים בו ת恢復ה הארתו תורה חדשה בדור המשיחי. נזכיר ב顺便 שערעה:³⁵⁶ "ששבתם מכם בשונן מעוני השיעור", ורבי גיגוס אמר לעצמו: "זה הבלון ואלמן חדש מבתיו צדקה". (תורות) תוכו בעת האולא למדוד תורה ובפניהם הדשות מחייבי הנדרקים). עד אז אנו אחזרחים בסוף דברינו במתנייה הורומי התהלה.

12 פסוק הנכון

תוֹסֶף נוֹסֶף שִׁנָּה לְפִנֵּי וְחַדְרַת אַלְיָהָן נְצָר³⁵⁵, הַאֲחָזָק מִסְפַּר תְּהִלָּה:
 "הִיהוּ לְצָרָן אָמֵר פִּי וְהַגְּיוֹן לְבִי פְּנֵיךְ הַ' צְוֵי וְגֹאָלָל".³⁵⁶ לְפִנֵּי אַמִּירָנוּ שֶׁ פְּסֻק זה
 בְּפָמָס הַרְאָתָה לְבָלָת עַל יְדוֹ לְכַלְבָּלָתָה שֶׁ הַעֲמָדָה גַּם שְׁהִינִּי בָּה.
 לְכָן, אֲפִילוּ הַמֶּלֶךְ שָׂאָל בְּשָׁלֹשׁ מִשְׁׁלָשָׁה וְאֶלְעָגָם, פְּסֻקָּו חַשׁ כְּרוּךְ עַל קָבוֹן לְאָלָי פְּסִיק.
 ג' גַּם אָמַן בְּכָה שְׁמָעוֹנִים וְקוֹדֶשׁ, וְמַאֲנַצֵּן אַלְעָגָם, אֲחָרָיו תְּהִלָּה כְּבוֹד
 פְּסֻקָּו אַתָּה הַגְּבָלָתָה, וְמַאֲנַצֵּן אַלְעָגָם, אֲחָרָיו תְּהִלָּה מִקְדָּשׁ.
 הַאֲגָבָל הַדָּק, הַמְבָדֵל בֵּין הַעֲמִידָה לְפִנֵּי הַ', עַם כָּךְ, פְּסֻקָּו וְבְקָם וְהַ
 הַאֲגָבָל הַדָּק, וְהַדָּרְשָׁה וְהַדָּרְשָׁה לְעַלְעָלָנוּ הַקְּשָׁקָה, הַפְּטָרָה.
 הַסְּלָקָה הַמְּלָאָה, וְהַדָּרְשָׁה וְהַדָּרְשָׁה, הַפְּטָרָה.
 א' אֲבָרָם שֶׁלְאָהָרְן מִעֲמָדָה רַחֲרַחִין, וּבְגִבְעָה שְׁחוֹתָם בְּוֹ לְבִלְלָה אָדָם אֶל
 הַחֲרָב הַבָּרְאָה שְׁחָנִינה שְׁוֹרָה עַלְיָה. שְׁוֹרָה לְסִינִּים, וְכָאָרֶשׁ שְׁמַעַל קָול הַשְׁוֹרָה המְכִירָה עַל סְלִיק
 הַשְׁלִיבָה מְוֹרָה לְלָעוֹת, וְזוֹ שְׁוֹרָה לְסִינִּים, וְזוֹ הַשְׁוֹרָה שֶׁל יְמִינָה שְׁבָעַת
 הַגְּנִילָה, הַמְׁדוֹזָע שְׁקוֹדֶשׁ יּוֹם הַכְּפִירּוֹם, הַנְּמַשְׁכָת מִשְׁכִּינָה יְתִיבָּה, הַלְּלָת
 וְמוֹעֵלָה הַזָּהָר. שְׁוֹרָה הַשְׁלִיטָה הַעֲמִידָה וְהַתְּסִיקָה: "הִיהוּ לְצָרָן אָמֵר פִּי
 וְהַגְּיוֹן לְבִנְךָ הַ' צְוֵי וְגֹאָלָל".³⁵⁷ פְּסֻק שָׁבוּ עַשְׁר לְיִלְלָה, שְׁהָנִין שְׁהָרָת
 א' אַלְקָדוֹשָׁה, אֲנֵין דָרְבָן שְׁבָדְקוֹשָׁה פְּחָזָה מִיעָשָׂה³⁵⁸. וּבְפִטְוקָה זֶה
 אֲנֵין מִלְּמָדָה.

לנשׁוּג גַּתְתָּה אֲמִתָּה וְאֶתְתָּה אֲמִתָּה

כך אפשר לאר אתחשיבות הברכה ואתחשיבות האור שבברכה, שהושם ה' כדי שהברכה תפעל בשולמותה. ורואים את המופאה העזומה בחיה האנוניות כללה, שבאה כתוצואה ממנת התורה לישראל, ואיך הפק עם ישואל לפילד אויר המאיר את שנות העולם. כאן מנת תורה עד ימי נגיד עליום, עד אחריו צען, קדאות הוות שבו וניאר הנהו דחק ישואל על העולים. מזרות שכיר קודס מספחת התורה על בירת העולם, ועל כך שמנוא ששבת ה' ממעשי ה' יצירתיות הוותת והמוארת כדי ייד ה' שנית לעולם לתת תורה לעמו, וכן האור את העולם בברכתו.

אם כן, אף על פי שבירך ה' את העולם, לא הסתפק בזאת, אלאazar שנה ובקב"א אמר רבנן קיימת, על ידי מתן תורה. עובדה זו מונתנת לנו כדיוק לבש מה' ט' הברכה קביעות קיימת, שהיא תרומה. וסבירו הרבה יותר מכך, שברכת השלמה, שהיא תרומה וסידור הברכה שכבר נתקבלה.

FIELD HALLAH

כך הוא פירושם של הדברים על פי איראינו: **שים שלום, טובה וברכה...** עליינו ועל כל שיראל עמו, ואם האשא, לע... סמך מה גוא מבקשיים בקשה שנייה? **און מוסיפין ואומרים, כי באור פנין, ובש"ע**อาท הרי הארץ את פנין, נתן תורת חייהם שהאריה את העולם שרבות מוקודם. אס, **אפשר שבחשוך תאי גן,** ותשמש בתכשיט שלם, טוביה וברכה, ת巡回 כל הבריות הרקניות הכלילית של קבלן.

לכ' נסח הביבה הוא: "שים שלום", ולא "תנו שלום", כי פירוש המלה תן היה לבקש דבר חדש. ואילו שים שלום היה בקשה שצורך רק לשים שלום בתוך כל מרכיביה שיש בשם במקומו.

לפי האמור, ניתן להבין מהות המשך: "תורת חיזי ואהבת חסד, צדקה וرحמים, ברחה ושלום". מכאן הוראה חדשה למורי את כל מוחתוון, ובעצם בו מזרחיות טובות של אהבת הצדקה, רוח רוחמים, וכדומה. כך יוכל במסכת נדרים:³⁴⁷ מי שזין לו בשות פנים, יידע שלא עמדו אבותיו על הר סיני, וכן במסכת שבת:³⁴⁸ "ישראל, שעמדו על הר סיני, פסקה והזהיר". אך, עצם מחד רוחני, יש לנו לומר את מהותנו, והוא בוגר ברכות שונות במידותינו. וכן אנו מבקשים, שברכת השלווה ישיתן בה בתרבנן, ותשופץ לנו ברכות דרבות. אין בזה בקשה מה' שיעשרה דבר טלית ישנה רבר לרבר ולראילא עד דבר גוד.

בְּאַתָּה הַזֶּה אֱלֹהֵינוּ נָצֹר

בחפהל ע'ה, נוצר לשוני" מבייע כל יחיד וחיד בפני עצמו את הבקשה, שפיה ולשונו ושתפו, שבhem הוא משתמש דוקא ברגע זה לפניו והק"ה, לא יאבדו מתרחנס גם בשימושם השיגורתי, בשיחות חולין"ם בשור ודם (עיין ייע"ז). הוא מבקש כי בעורתו של הקב"ה ליעולם לא יונצלו כלידייזור אלה למטרות בלתי ק טהורות, לא לדבר שקר וכובע, לא לרמאות ולהונאה ולמרמה, לא להוציא דברנה ולשון הרע, לא ליכילות ולמלשינונות, לא לאנאות בדברים ולהלכנת פימי. בתפלת קדורה ומוחנן ליה יודע בنبي עטמו, שה' יין לו את הכהה הפשי כיבוש יצער, להחאפקות ולשליטות עצמית, עד שלמלמכלון גנושו חזות". הוא מתפלל שייאו מסוגל להתגונת תמיד לנטבויות משותה הדמי", ולא יתגיב כלל על התקפתו ולבוגרונו, ובhinuta אחות דzikim, "הנעלבים איניהם עולבים, שמועים רוחפטים ואינם משיבים" (זימרמן נג ע"א), שיכל "להעביר על מדיוטין" ש, כל המעביר על מידותינו, מעבירין לו על כל פשעינו" (ר'ה זי ע"א): מגילה כת ע"ב. לכן מובהך לנו, שהפלתו מזמא אוון קשבת (עיין עונתיה כת ע"ב): גענה ר' עקיבא, מפני שהיא מעביר על מידותינו".

ב' בם, אם כי אנו מוחללים כאן על האומץ הנפשי לעبور בשתקה על כל עוז
שנעשה בנה, כאילו אונינו לא שמעו אותו, הרי לנו גנד זה, "בתורתך פתח לך";¹²
לדברי ה תורה הפתח לרוחה את אונינו וארח לבתוינו, לשותה אותן בגמא
(אבות, א, ז) ולמפת'ת מיתוגיהם. "ובמזרעך רודז נפשך", כולם, גם
לקווים המזוערים מליין בכל חתונינו ובכל אמץ לבנו כי מה דרוש ממש
רצינו והסבירות מלה לא לאונות ושבנות (ענין בברותה ורוה יט ע'ז).

יהו לזרצון אמריו פי וכור, לפִי דברי רבי יוחנן (ברכות ד ע'ב: ט ע'ב) פסק זה מספר החלילים (יט, טו) היא סיום לחופטית יה' או בירור דיקק: הפליט יה' ט, שבגד דוד המלך יה' סיים בו יה' המומרים הראשוניים שלו. הפסוק הזה מביע את הבקשה שלא רק מה שיבתינו מפורש בתפליתנו ("אמרפי פיי"), אלא גם כל הכוונות, שהרהורנו לבלבנו ברגעים אלה (הגין לב'). תחקלנה ברצון לנו פני יה', היודע מהשבות האדם והשוא, "זרוננו וגאלנו", ש"גנזור" וגאל נשבנו מידן. כמו שבעת הקדשה קרבן צדיקות כל פועלותיו של המקריב וככל מחשובתו היהו מרכזות במטvla האחת והיחידה של הר' רציה, דהו קבלת עול על כל כוונתיי ("ברצון") לבני יה', כמייעוד נם הפלה, העבודה שבלב' במקום הגשת ט, קרבון. — שתתקבל "ברצון" לפני הבורא, כדי שתיתיננה (עין אה ס' צח, ס' ד). ראה שם ספר "עקיריות" ד, כג, שלפי בברוי משמעות פפסוק היה: "אחר שהם מסכימים יחד אמרי פיי הגין לב, היי לזרצון לפני פני יה'", כלומר, הויאל ואנן אנו מדברים "אחד בפה ואחד בלב", דבר שגוי לפני הקב"ה — ע' פסחים קיג ע'ב. — אלא: "פונו ולבבנו שווים הם", בדרישת המשנה תרומות ג, ה, הרוי אמר מקומות שה' א, כיobel בכרחים וברצון את פעלתו הנכנת, כי הוא "זרוננו וגאלנו", הדיקע ט' אמרי.

סמלים ומטבעות הרים מערביים